

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 7Cdo/80/2018                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4113201657                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.05.2018                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Lubor Šebo               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2018:4113201657.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: M. D., bytom XXX XX N. XX, zastúpený JUDr. Milanom Bányihom, advokátom so sídlom Nám. B. Bartóka 5, 932 01 Veľký Meder, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpená JUDr. Danušou Tichou, advokátkou so sídlom Nám. M. Benku 6, 811 07 Bratislava, o plnenie z poistnej zmluvy v sume 36.990,- € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 7C 116/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 3. novembra 2016 sp. zn. 7 Co 1027/2015, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 3. novembra 2016 sp. zn. 7 Co 1027/2015 potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 11. júna 2015 č.k. 7 C 116/2013-365 v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania, ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP. Odvolací súd uviedol, že žalovaná v odvolaní namietala skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie vysporiadal. Pokiaľ žalovaná odmietla zaplatiť poistné plnenie s odôvodnením podľa čl. IV ods. 2 Všeobecných poistných podmienok, t.j. že poistením nie je krytá majetková ujma, ktorá nastala v dôsledku negatívneho pôsobenia obchodných alebo podnikateľských aktivít, súd prvej inštancie sa s týmto dôvodom riadne vysporiadal v odôvodnení rozsudku na str. 8 v štvrtom odseku tak, že krádež nie je možné považovať za negatívne pôsobenie obchodného alebo podnikateľského rizika, lebo bežné obchodné a podnikateľské riziko je riziko vyplývajúce z uzatvárania obchodných záväzkových vzťahov, z ktorých nie je poskytnuté plnenie vôbec, hoci je riadne zaplatené, prípadne je poskytnuté vadné plnenie a podobne. Zdôvodnenie neposkytnutia poistného plnenia s odkazom na výluk upravenú v článku IV ods. 2 Všeobecných poistných podmienok žalovanej nebolo relevantné. Rovnako súd prvej inštancie v tej istej časti

odôvodnenia vysvetlil, prečo nepovažoval námietky žalovanej v súvislosti s podozrením na nevierohodnosť žalobcom doložených dokladov o obstaraní krádežou postihnutých vecí. Odvolací súd k tomu dodáva, že žalovaná sa odvolávala len na odôvodnenie uznesenia vyšetrovateľa, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie vo veci pokusu trestného činu - zločinu poisťovacieho podvodu z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Z obsahu vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že proti uzneseniu vyšetrovateľa nebolo podané odvolanie s cieľom, aby bolo nesporne zistené, akým spôsobom a akou osobou boli vlastne sporné listiny o dodaní tovaru vystavené. V odôvodnení uznesenia vyšetrovateľ uviedol skutočnosti prednesené žalovanou v odvolaní proti napadnutému rozsudku, ktoré však v predmetnom občianskoprávnom konaní neboli verifikované relevantným dôkazom. Vyjadrenie zástupcu dodávateľskej firmy o tom, že spornú faktúru nevystavil, že nejde ani o jeho podpis a pečiatku a že s textilom neobchodoval, nebolo v spise ako listinný dôkaz doložené; išlo len o sprostredkované oznámenie o vyjadrení a priamo so žalobcom nebolo konfrontované a objektivizované. V tomto smere v rámci zásady kontradiktórnosti občianskoprávneho konania (§ 120 ods. 1 OSP) žalovaná nenavrhol vykonať žiadne právne významné dôkazy a odmietnutie plnenia odôvodňovala tým, že poistením nie je krytá majetková ujma, ktorá nastala v dôsledku negatívneho pôsobenia obchodných alebo podnikateľských aktivít. Žalobca si splnil svoju povinnosť a listinu o obstaraní tovaru žalovanej doložil a ak ju žalovaná v konaní o zaplatenie poistného plnenia spochybňovala, potom na nej spočívalo dôkazné bremeno navrhnúť relevantné dôkazy na zistenie, že listina skutočne nie je pravá a že bola sfaľovaná. Svojím postupom sa tak dostala do stavu dôkaznej núdze s tým následkom, že na podklade ostatných vykonaných dôkazov mohlo byť žalobe o zaplatenie poistného plnenia vyhovieť. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva podľa odvolacieho súdu odpoveď na všetky námietky uvádzané žalovanou, preto odvolací súd na toto odôvodnenie vrátane citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a vykonávacieho predpisu odkázal.

2. Žalovaná proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie z dôvodu, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Namietla, že žalobca, pokiaľ mal záujem byť v konaní úspešný, mal preukázať dôvodnosť svojho nároku a preukázať, že k poistnej udalosti došlo tak, ako ju popísal. Toto dôkazné bremeno však žalobca podľa žalovanej neunesol a dôvodnosť svojho nároku zodpovedajúcim spôsobom nepreukázal. Poukazuje na to, že odvolací súd (ani súd prvej inštancie) sa nevysporiadal s rozpormi, ktoré v celom konaní namietala. Namietla, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie bez ohľadu na to, že počas celého konania bolo pochybné (sporné), či sa v predajni tovar, o ktorom žalobca vyhlásil, že ho tam mal, vôbec nachádzal a žalobca ani počas celého konania jednoznačne nepreukázal. Podľa žalovanej žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie vlastníckeho práva k tovaru, nakoľko žalobca síce súdu predložil faktúru z 13. augusta 2010, ako aj doklad o uhradení tovaru v hotovosti z 13. augusta 2010, pričom tvrdí, že tovar mu bol dodaný až 14. augusta 2010. Žalovaná je toho názoru, že odvolací súd rozhodol na základe nedostatočne zisteného a neustáleného skutkového stavu, a teda iba na základe tvrdení žalobcu, ktoré však neboli v konaní preukázané a žalobcom relevantnými dôkazmi podložené, a tým bol narušený princíp právnej istoty. Podľa žalovanej odvolací súd nebral do úvahy všetky skutočnosti zistené počas konania ako ani všetky okolnosti prejednávanej veci, a to v ich vzájomnej súvislosti. Žalovaná žiada napadnutý rozsudok zrušiť a odložiť jeho vykonateľnosť.

3. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol nedôvodné dovolanie žalovanej odmietnuť.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ a „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

5. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie.

Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

6. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

8. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

13. Žalovaná prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý

proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013).

17. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

18. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

19. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument strany sporu (II. ÚS 76/07).

20. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinělých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne v zmysle § 387 ods.1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Odvolací súd sa však neobmedzil len na konštatovanie správnosti záveru súdu prvej inštancie, zaoberal sa aj odvolacími námietkami žalovanej, a to tvrdením o sfaľovanej faktúre. V odôvodnení uviedol, že vyjadrenie zástupcu dodávateľskej firmy o tom, že spornú faktúru nevystavil, že nejde ani o jeho podpis a pečiatku a že s textilom neobchodoval, nebolo v spise ako listinný dôkaz doložené; išlo len o sprostredkované oznámenie o vyjadrení a priamo so žalobcom nebolo konfrontované a objektivizované. V tomto smere v rámci zásady kontradiktórnosti občianskoprávneho konania (§ 120 ods. 1 OSP) žalovaná podľa odvolacieho súdu nenavrhol vykonať žiadne právne významné dôkazy a odmietnutie plnenia odôvodňovala tým, že poistením nie je krytá majetková ujma, ktorá nastala v dôsledku negatívneho pôsobenia obchodných alebo podnikateľských aktivít. Odvolací súd sa zaoberal aj argumentom žalovanej o neunesení dôkazného bremena žalobcom a dospel k záveru, že žalobca si splnil svoju povinnosť a listinu o obstaraní tovaru žalovanej doložil a ak ju žalovaná v konaní o zaplatenie poistného plnenia spochybňovala, potom na nej spočívalo dôkazné bremeno navrhnuť relevantné dôkazy na zistenie, že listina skutočne nie je pravá a že bola sfaľovaná. Svojím postupom sa tak dostala do stavu dôkaznej núdze s tým následkom, že na podklade ostatných vykonaných dôkazov mohlo byť žalobe o zaplatenie poistného plnenia vyhovie.

22. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Prevažná časť argumentácie žalovanej v dovolaní sa týka nie procesného postupu, ale právneho posúdenia veci. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

24. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

25. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

26. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

27. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovanej nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

28. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo veci samej a vo výroku o trovách dovolacieho konania pomerom hlasov 2 : 1.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.